Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

21. maj 2014*

»EF-varemærker — ansøgning om EF-figurmærket NUEVA — artikel 60 i forordning (EF) nr. 207/2009 — manglende overholdelse af pligten til at betale klagegebyret inden for fristen — tvetydighed i en sprogversion — ensartet fortolkning — uforudseelige omstændigheder eller force majeure — undskyldelig vildfarelse — forpligtelse til at udvise agtpågivenhed og omhu«

I sag T-61/13,

Research and Production Company »Melt Water« UAB, Klaipėda (Litauen), ved advokaterne V. Viešūnaitė og J. Stucka,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved V. Melgar og J. Ivanauskas, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 3. december 2012 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1794/2012-4) vedrørende en ansøgning om registrering af figurtegnet NUEVA som EF-varemærke,

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af præsidenten, M. Jaeger, og dommerne D. Gratsias og M. Kancheva (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig J. Weychert,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 6. februar 2013,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 22. april 2013,

og efter retsmødet den 9. januar 2014,

afsagt følgende

* Processprog: litauisk.

Dom

Sagens baggrund

1 Den 19. januar 2012 indgav sagsøgeren, Research and Production Company »Melt Water« UAB, i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1) en ansøgning om registrering af et EF-varemærke til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«).

2 Varemærket, der blev ansøgt registreret, er det figurtegn, der er gengivet nedenfor:

3 De varer, som registreringsansøgningen vedrørte, henhører under klasse 32 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer til følgende beskrivelse: »mineralvand, kulsyreholdige vande og andre ikke-alkoholholdige drikke; mineralvande (ikke medicinske); mineralvand [drikkevarer]; mineralvand; mineralvand, mineralvand og kulsyreholdige vande og andre ikke-alkoholholdige drikke; vand på flaske, vand; kildevand; vand (drikkevand) (på flaske); drikkevand (på flaske); kulsyreholdige vande; mineralvand [drikkevarer]; tonicvand [ikke medicinske drikkevarer]; sodavand; bordvande; mineralvande (ikke medicinske); vand uden brus; mineralvand«.

4 Ved afgørelse af 18. juli 2012 afslog undersøgeren registreringsansøgningen for samtlige varer, der er nævnt i præmis 3 ovenfor, på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 med den begrundelse, at det omhandlede tegn var beskrivende og manglede fornødent særpræg.

5 I sidste punkt i afgørelsen om afslag på registrering anførte undersøgeren følgende på litauisk:

»De kan indgive en klage [på litauisk »apeliacija«] over denne afgørelse i overensstemmelse med artikel 59 i forordning nr. 207/2009. I henhold til artikel 60 i forordning nr. 207/2009 skal klagen [på litauisk »pranešimas apie apeliaciją«] indgives skriftligt til Harmoniseringskontoret inden to måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om den afgørelse, der påklages, og der skal inden fire måneder efter samme dato indgives en skriftlig begrundelse for klagen [på litauisk »rašytinis prašymas«]. Den skriftlige begrundelse for klagen [på litauisk »prašymas«] anses først for indgivet, når klagegebyret på 800 EUR er betalt.«

6 Den 28. juli 2012 modtog sagsøgeren meddelelsen om undersøgerens afgørelse.

7 Den 25. september 2012 påklagede sagsøgeren undersøgerens afgørelse i henhold til artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009.

8 Den 4. oktober 2012 kontaktede Harmoniseringskontoret sagsøgeren telefonisk og gjorde opmærksom på, at klagegebyret ikke var blevet betalt. Ved skrivelse af samme dag forklarede sagsøgeren som svar derpå Harmoniseringskontoret, at det fremgik af undersøgerens afgørelse og af artikel 60 i forordning nr. 207/2009, at det nævnte gebyr kunne betales indtil den dato, hvor den skriftlige begrundelse for klagen blev indgivet, dvs. inden fire måneder fra meddelelsen af afgørelsen.

9 Den 5. oktober 2012 sendte Harmoniseringskontoret sagsøgeren en meddelelse, hvori det oplyste selskabet om, at klagegebyret ikke var blevet betalt inden for den fastsatte frit, som ifølge Harmoniseringskontoret var udløbet den 28. september 2012. Sagsøgeren, der blev opfordret til at fremkomme med sine bemærkninger, henholdt sig til sin skrivelse af 4. oktober 2012.

10 Den 9. oktober 2012 indgav sagsøgeren en skriftlig begrundelse for klagen. Den 10. oktober 2012 modtog Harmoniseringskontoret betalingen af klagegebyret, som sagsøgeren havde betalt dagen før.

11 Ved afgørelse af 3. december 2012 (herefter »den anfægtede afgørelse«) fastslog Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret, at sagsøgerens klage skulle anses for ikke at være indgivet. Appelkammeret anførte først, at ordlyden af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 var blevet citeret korrekt i undersøgerens afgørelse. Derefter anførte det, at sætningen »[k]lagen anses først for indgivet, når klagegebyret er betalt« i denne artikel kun kunne være knyttet til den foregående sætning vedrørende indgivelsen af klagen, der fastsætter en frist på to måneder, og ikke til den efterfølgende sætning vedrørende indgivelsen af begrundelsen, der fastsætter en frist på fire måneder. Appelkammeret anførte endvidere, at regel 49, stk. 3, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1) bestemte, at såfremt klagegebyret først er blevet betalt efter udløbet af klagefristen, jf. artikel 60 i forordning nr. 207/2009, anses klagen ikke for indgivet, og klagegebyret tilbagebetales til klageren. I den foreliggende sag havde appelkammeret konstateret, at sagsøgeren havde betalt klagegebyret den 10. oktober 2012 efter udløbet af den fastsatte frist på to måneder til at indgive klagen og til at betale gebyret, som var den 28. september 2012. Det anså derfor i det væsentlige i medfør af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 klagen for ikke at være indgivet og bestemte, at det nævnte gebyr skulle tilbagebetales i henhold til regel 49, stk. 3, i forordning nr. 2868/95.

Parternes påstande

12 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Klagen anses for indgivet til appelkammeret.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Formaliteten vedrørende sagsøgerens anden påstand

14 Med den anden påstand har sagsøgeren anmodet om, at selskabets klage for appelkammeret anses for at være indgivet og således nærmere bestemt, at Retten pålægger appelkammeret at fastslå, at den nævnte klage er indgivet.

15 I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at bemærke, at det følger af fast retspraksis, at Harmoniseringskontoret i forbindelse med en sag, der er anlagt for Unionens retsinstanser til prøvelse af en afgørelse fra et appelkammer ved Harmoniseringskontoret, i overensstemmelse med artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009 skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af afgørelsen truffet af Unionens retsinstanser. Det tilkommer derfor ikke Retten at give Harmoniseringskontoret pålæg, men det påhviler Harmoniseringskontoret at drage konsekvenserne af konklusionen og præmisserne i dommene fra Unionens retsinstanser (jf. Rettens dom af 11.7.2007, sag T-443/05, El Corte Inglés mod KHIM - Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), Sml. II, s. 2579, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).

16 Sagsøgerens påstand om, at Retten skal pålægge Harmoniseringskontoret, at dette skal anse klagen, der er indleveret til det, for at være indgivet, kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.

Realiteten

17 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet anført et enkelt anbringende om tilsidesættelse af artikel 60 i forordning nr. 207/2009. Selskabet er i det væsentlige af den opfattelse, at dets klage til appelkammeret er blevet indgivet, da det har betalt klagegebyret inden for den fastsatte frist i den nævnte artikel i den litauiske version, som er autentisk. Sagsøgeren gør gældende, at det af ordlyden af denne artikel i den litauiske version klart og utvetydigt fremgår, at betalingen af klagegebyret er knyttet til indgivelsen af den skriftlige begrundelse for klagen, og at der i denne forbindelse foreskrives en frist på fire måneder og ikke på to måneder som for indgivelsen af klageskrivelsen.

18 Harmoniseringskontoret har bestridt sagsøgerens argumenter.

19 Artikel 60 i forordning nr. 207/2009 med overskriften »Klagefrist og klagens form« har følgende ordlyd:

»Klagen [over Harmoniseringskontorets afgørelser, der er nævnt i samme forordnings artikel 58, bl.a. undersøgernes afgørelser; på litauisk: »pranešimas apie apeliaciją«,] skal indgives skriftligt til Harmoniseringskontoret inden to måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om den afgørelse, der påklages. Klagen [på litauisk: »prašymas«] anses først for indgivet, når klagegebyret er betalt. Inden fire måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen [på litauisk: »rašytinis prašymas«].«

20 Det fremgår af fast retspraksis, der er inspireret af artikel 314 EF og artikel 55 EU, at alle sprogversionerne af en bestemmelse i EU-retten har samme gyldighed og principielt skal tillægges samme værdi, som navnlig ikke kan afhænge af størrelsen af den befolkning i medlemsstaterne, der benytter sig af det pågældende sprog (jf. i denne retning Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-296/95, EMU Tabac m.fl., Sml. I, s. 1605, præmis 36, og af 20.11.2003, sag C-152/01, Kyocera, Sml. I, s. 13821, præmis 32, samt Rettens dom af 20.9.2012, sag T-407/10, Ungarn mod Kommissionen, præmis 39).

21 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at den litauiske version af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 er autentisk på samme måde som de andre versioner af denne bestemmelse på EU's officielle sprog.

22 For så vidt angår ordlyden af den litauiske version af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 skal i den første sætning fremhæves ordet »pranešimas«, som ordret betyder »erklæring«, som skal betegne klageskrivelsen, der skal indgives til Harmoniseringskontoret, og i den tredje sætning ordet »prašymas«, som ordret betyder »anmodning«, som skal betegne den skriftlige begrundelse for klagen. Den nævnte formulerings anden sætning angiver tilsvarende, at begrundelsen (prašymas) først anses først for indgivet, når klagegebyret er betalt.

23 Det bemærkes, at ordet »prašymas« i den anden sætning af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 forekommer tvetydigt. På den ene side synes det, således som sagsøgeren har anført, ikke at henvise til det anderledes ord, der er anvendt i den første sætning for at betegne den klageskrivelse, der skal indgives til Harmoniseringskontoret, men til det identiske ord, der er anvendt i den tredje sætning for at betegne den skriftlige begrundelse for klagen, og det indicerer derved, at den fastsatte frist for betalingen af klagegebyret, ligesom for indgivelsen af begrundelsen, er på fire måneder. På den anden side indicerer dets placering i den anden sætning, således som Harmoniseringskontoret har gjort gældende, at det er knyttet til den foregående sætning vedrørende klageskrivelsen, der skal indgives til Harmoniseringskontoret inden for en frist på to måneder, og ikke til den følgende sætning vedrørende den skriftlige begrundelse for klagen.

24 Det følger heraf, at i modsætning til de udtalelser om klarhed, som i indbyrdes modstridende retning er blevet anført hertil af parterne i deres skriftlige indlæg, er den litauiske version af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 tvetydig, og det er tvivlsomt, hvordan den skal fortolkes og anvendes.

25 Den korrekte og ensartede fortolkning af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 skal derfor fastlægges, og de retlige konsekvenser af Harmoniseringskontorets anvendelse af den nævnte artikel i den foreliggende sag skal undersøges.

26 Ifølge fast retspraksis kan den formulering, der er anvendt i en sproglig version af en EU-retlig bestemmelse, ikke alene tjene som grundlag for bestemmelsens fortolkning eller i denne henseende tillægges større betydning end de øvrige sproglige versioner. Dette ville nemlig være i strid med kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten (Domstolens dom af 12.11.1998, sag C-149/97, Institute of the Motor Industry, Sml. I, s. 7053, præmis 16, af 3.4.2008, sag C-187/07, Endendijk, Sml. I, s. 2115, præmis 23, og af 9.10.2008, sag C-239/07, Sabatauskas m.fl., Sml. I, s. 7523, præmis 38).

27 Dels er det på grund af nødvendigheden af en ensartet fortolkning af EU-retten udelukket, at en bestemmelses ordlyd betragtes isoleret, og i tvivlstilfælde kræves det, at fortolkningen og anvendelsen sker i lyset af versionerne på de andre officielle sprog (Domstolens dom af 12.7.1979, sag 9/79, Koschniske, Sml. s. 2717, præmis 6; jf. også Domstolens dom af 17.10.1996, sag C-64/95, Lubella, Sml. I, s. 5105, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis, og Rettens dom af 15.9.2011, sag T-271/09, Prinz Sobieski zu Schwarzenberg mod KHIM – British-American Tobacco Polska (Romuald Prinz Sobieski zu Schwarzenberg), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

28 Dels kræver nødvendigheden af en ensartet fortolkning af EU-retten i tilfælde af overensstemmelser mellem de forskellige sprogversioner af en bestemmelse, at denne skal fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er et led i (jf. i denne retning Domstolens dom af 27.10.1977, sag 30/77, Bouchereau, Sml. s. 1999, præmis 14, Kyoocera-dommen, nævnt ovenfor i præmis 20, præmis 33, og dom af 22.3.2012, sag C-190/10, Génesis, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

29 Hvad angår versionerne af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 på de andre officielle EU-sprog, særligt Harmoniseringskontorets fem arbejdssprog, bemærkes for det første, at de i den franske, den engelske, den tyske, den italienske og den spanske version anvendte ord »recours«, »notice«, »Beschwerde«, »ricorso« og »recurso« i den nævnte artikels anden sætning, klart henviser til det identiske ord, der er anvendt i første sætning for at betegne klageskrivelsen, der skal indgives til Harmoniseringskontoret inden for en frist på to måneder fra meddelelsen om den indklagede afgørelse, og ikke til det andet ord, der er anvendt i den tredje sætning for at betegne den skriftlige begrundelse for klagen, der skal indgives inden for en frist på fire måneder.

30 Hvad angår den almindelige opbygning af og formålet med anden sætning i artikel 60 i forordning nr. 207/2009 bemærkes, at dette består i at forebygge indgivelse af proforma klager, der ikke følges op af en skriftlig begrundelse for klagen, eller at afskrække fra indgivelse af grundløse klager.

31 Det følger heraf, at artikel 60 i forordning nr. 207/2009 skal fortolkes ensartet, således at betalingen af klagegebyret er påkrævet, for at klagen anses for indgivet, således at denne betaling er knyttet til indgivelsen af klagen og lige som denne skal foretages inden for en frist på to måneder fra datoen for meddelelsen af den indklagede afgørelse. Fristen på fire måneder fra datoen for meddelelsen af afgørelsen finder kun anvendelse på indgivelsen af den skriftlige begrundelse for klagen og ikke på betalingen af klagegebyret.

32 Som appelkammeret anførte i punkt 13 i den anfægtede afgørelse, skal det endvidere bemærkes, at denne ensartede fortolkning er underbygget af regel 49, stk. 3, i forordning nr. 2868/95. Denne regel, hvis ordlyd er klar og utvetydig både på litauisk og på de andre sprog, der er nævnt ovenfor i præmis 29, fastsætter, at såfremt klagegebyret først er blevet betalt efter udløbet af klagefristen, jf. artikel 60 i forordning nr. 207/2009, anses klagen ikke for indgivet, og klagegebyret tilbagebetales til klageren. Det bemærkes, at udtrykket »klagefristen« her henviser til fristen på to måneder for indgivelsen af klagen og ikke til fristen på fire måneder for indgivelsen af den skriftlige begrundelse for klagen.

33 Hvad angår det af sagsøgeren i det skriftlige indlæg anførte, hvorefter artikel 60 i forordning nr. 207/2009 for at sikre retssikkerheden skal fortolkes på den måde, der er mest overensstemmende med selskabets interesser, bemærkes først, at sagsøgeren under retsmødet har præciseret, at denne tilkendegivelse ikke udgjorde et selvstændigt klagepunkt om en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, men alene var formuleret til støtte for selskabets eneste anbringende om en tilsidesættelse af den nævnte artikel, hvilket blev tilført retsbogen.

34 Det er imidlertid tilstrækkeligt at bemærke, at det er retssikkerhedsprincippet selv, kombineret med ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, der forpligtede appelkammeret til at fortolke artikel 60 i forordning nr. 207/2009 ensartet i overensstemmelse med den fortolkning, der blev anført ovenfor i præmis 31, og som forbød appelkammeret at fravige denne til fordel for sagsøgeren. Den nævnte ensartede fortolkning er den eneste, der er i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet, da den er støttet på versionerne af denne artikel på de andre officielle EU-sprog samt på artiklens almindelige opbygning og formål. Overholdelsen af procesfrister, navnlig klagefrister, er nemlig en ufravigelig procesforudsætning, og enhver anden fortolkning end denne ensartede fortolkning kan bringe retssikkerheden i fare (jf. i denne retning og analogt Rettens dom af 19.9.2012, sag T-267/11, Video Research USA mod KHIM (VR), præmis 35, og Rettens kendelse af 24.10.2013, sag T-451/12, Stromberg Menswear mod KHIM – Leketoy Stormberg Inter (STORMBERG), præmis 38).

35 Det var således med rette, at appelkammeret i punkt 12 i den anfægtede afgørelse fortolkede artikel 60 i forordning nr. 207/2009 således, at denne bestemmelse kræver, at klagegebyret skal betales inden for den frist på to måneder, der er foreskrevet for indgivelsen af klagen, for at denne kan anses for indgivet.

36 Hvad angår det af sagsøgeren anførte, hvorefter Harmoniseringskontorets undersøger i sin afgørelse udtrykkeligt gentog den litauiske version af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 uden at give nogen yderligere forklaring, bemærkes først, at Harmoniseringskontorets undersøger i meddelelsen om afgørelsen om afslag på registrering (jf. ovenfor præmis 5) gentog den tvetydighed, som den litauiske version af den nævnte artikel er behæftet med med hensyn til fristen for betaling af klagegebyret, således som det blev fastslået ovenfor (jf. præmis 22-24), uden at henlede sagsøgerens opmærksom på denne tvetydighed eller på denne versions afvigelse fra de andre autentiske versioner. Under retsmødet har Harmoniseringskontoret i øvrigt anerkendt, at der er en sådan tvetydighed og afvigelse, som det ikke har været bevidst om indtil den foreliggende sag, men har gjort gældende, at der under ingen omstændigheder er tvivl om nødvendigheden af en ensartet fortolkning af den nævnte artikel.

37 Det skal derfor undersøges, om sagsøgeren i det foreliggende tilfælde kan påberåbe sig Harmoniseringskontorets undersøgers gentagelse af den tvetydighed, som lovligheden af den litauiske version af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 er behæftet med, for at fravige den ensartede fortolkning af den nævnte artikel og at begrunde, at klagegebyret ikke blev betalt inden for den fastsatte frist.

38 Det fremgår af fast retspraksis, at EU-bestemmelserne vedrørende procesfrister kun kan fraviges, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, da kun en streng overholdelse af de nævnte bestemmelser er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller enhver vilkårlighed i retsplejen (Domstolens dom af 26.11.1985, sag 42/85, Cockerill-Sambre mod Kommissionen, Sml. s. 3749, præmis 10). Uanset om sådanne omstændigheder skal anses for at være omstændigheder, som ikke kunne forudses, force majeure eller en undskyldelig vildfarelse, indeholder de under alle omstændigheder et subjektivt element, der hænger sammen med forpligtelsen for en retsundergiven, der er i god tro, til at udvise den fornødne omhu og agtpågivenhed, der kræves af en normalt påpasselig erhvervsdrivende med henblik på at overvåge afviklingen af proceduren og at overholde de fastsatte frister (jf. i denne retning Domstolens dom af 15.12.1994, sag C-195/91 P, Bayer mod Kommissionen, Sml. I, s. 5619, præmis 31 og 32, af 22.9.2011, sag C-426/10 P, Bell & Ross mod KHIM, Sml. I, s. 8849, præmis 47 og 48, og Rettens kendelse af 1.4.2011, sag T-468/10, Doherty mod Kommissionen, Sml. II, s. 1497, præmis 18, 19, 27 og 28 og den deri nævnte retspraksis).

39 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at sagsøgeren ikke har udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed, der kræves med henblik på at overvåge og overholde den foreskrevne frist for betalingen af klagegebyret.

40 Det skal nemlig indledningsvis bemærkes, at en normalt agtpågiven og omhyggelig ansøger om et EF-varemærke burde have foretaget en sammenstilling af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 med regel 49, stk. 3, i forordning nr. 2868/95 (jf. ovenfor præmis 32), hvis ordlyd er klar og utvetydig, både på litauisk og på de andre sprog, der er nævnt ovenfor i præmis 29, og som betinger indgivelsen af klagen af betalingen at gebyret herfor inden for den foreskrevne frist for indgivelsen af selve klagen, uafhængigt af den frist, der er givet ved denne artikel for den senere indgivelse af den skriftlige begrundelse for klagen. Sagsøgeren har i øvrigt under retsmødet bekræftet, at selskabet havde kendskab til den nævnte regel på tidspunktet for indgivelsen af klagen.

41 Endvidere ville en normalt agtpågiven og omhyggelig ansøger om et EF-varemærke, der – ligesom sagsøgeren – havde valgt engelsk som andet sprog i sin EF-varemærkeansøgning i det mindste have kunnet kontrollere ordlyden af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 i den engelske version, hvorefter »[k]lagen […] først [anses] for indgivet, når klagegebyret er betalt« ([t]he notice shall be deemed to have been filed only when the fee for appeal has been paid). Denne ordlyd på engelsk knytter således klart betalingen af klagegebyret (fee for appeal) til indgivelsen af klagen (notice of appeal), der er underlagt en frist på to måneder, og ikke til indgivelsen af den skriftlige begrundelse for klagen (statement setting out the grounds of appeal), der er underlagt en frist på fire måneder.

42 Det følger af sagsøgerens manglende agtpågivenhed og omhu, at denne ikke med føje kan påberåbe sig omstændigheder, som ikke kunne forudses, force majeure eller en undskyldelig vildfarelse for at begrunde sin forsømmelse af at betale klagegebyret inden for den foreskrevne frist (jf. analogt Rettens kendelse af 15.4.2011, sag T-96/11, Longevity Health Products mod KHIM – Biofarma (VITACHRON female), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 19). Sagsøgeren har i øvrigt ikke påberåbt sig noget udtrykkeligt klagepunkt om, at denne forsømmelse havde en uforudseelig eller undskyldelig karakter.

43 Det skal ydermere og under alle omstændigheder bemærkes, at sagsøgeren, efter at selskabet af Harmoniseringskontoret var blevet informeret om den manglende betaling af klagegebyret inden for den fastsatte frist og om risikoen for at selskabets klage som konsekvens heraf ville blive anset for ikke at være indgivet, ikke blev frataget klageadgangen for Harmoniseringskontoret selv. Selv hvis det blev antaget, at sagsøgeren ville gøre gældende, at selskabet ikke – på trods af at det havde udvist den efter omstændighederne fornødne omhu – havde været i stand til at overholde fristen for betalingen af klagegebyret, havde den nemlig stadig proceduren om restitutio in integrum for Harmoniseringskontoret til rådighed og ville have kunnet indgive en begæring i medfør af artikel 81 i forordning nr. 207/2009 (jf. analogt Rettens dom af 11.5.2011, sag T-74/10, Flaco-Geräte mod KHIM – Delgado Sánchez (FLACO), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 26).

44 Under disse omstændigheder kan det ikke foreholdes appelkammeret, at det tilsidesatte artikel 60 i forordning nr. 207/2009, da det i medfør af den nævnte artikel, sammenholdt med regel 49, stk. 3, i forordning nr. 2868/95, fastslog, at klagegebyret var blevet betalt af sagsøgeren efter udløbet af den frist på to måneder, der var foreskrevet for betaling heraf, og konkluderede, at sagsøgerens klage, da denne frist ikke var blevet overholdt, skulle anses for ikke at være indgivet, og at klagegebyret skulle tilbagebetales til sagsøgeren.

45 På baggrund af det ovenstående må det eneste anbringende forkastes som ugrundet, og Harmoniseringskontoret må følgelig frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

46 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Procesreglementets artikel 87, stk. 3, første afsnit in fine, bestemmer imidlertid, at Retten kan fordele sagens omkostninger, hvor der foreligger ganske særlige grunde.

47 I det foreliggende tilfælde skal der foretages en afvejning af på den ene side nødvendigheden af en ensartet fortolkning af artikel 60 i forordning nr. 207/2009 og forpligtelsen til at udvise agtpågivenhed og omhu, der påhviler sagsøgeren, og på den anden side den tvetydighed, som den litauiske version af den nævnte artikel er behæftet med, og som Harmoniseringskontorets undersøger har gentaget i meddelelsen om afgørelsen om afslag på registrering.

48 Henset til disse ganske særlige omstændigheder som omhandlet i procesreglementets artikel 87, stk. 3, første afsnit in fine, er det rimeligt, at Harmoniseringskontoret tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger (jf. i denne retning og analogt Rettens dom af 23.11.2011, sag T-320/07, Jones m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 158, og Rettens kendelse af 13.11.2012, sag T-278/11, ClientEarth m.fl. mod Kommissionen, præmis 51).

På grundlag af disse præmisser udtaler

og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.

2) Harmoniseringskontoret bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er blevet afholdt af Research and Production Company »Melt Water« UAB.

Jaeger Gratsias Kancheva

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. maj 2014.

Underskrifter